

ХОЧАШ, ПАДАРВУ “КЭМПІНСКІ”?

менскі трылер

фатаграфіі для праекцыі зроблены сумесна з Вольгай Савіч

МІНСК 2015

Хочаш, падарву “Кэмпінскі”?

Гэта кіно, якое расказваюць і часткова паказваюць акторы. Персанажы размаўляюць на беларускай ці рускай мове альбо на трасянцы. Усе дэталі глядач (слухач) уяўляе самастойна, падлучаючы свой візуальны і жыццёвы вопыт.

Змест п'есы – таксама эксперымент: што атрымаецца, калі элементы галівудскага палітычнага трылера перанесці ў беларускія (менскія) умовы? “Просты амерыканскі грамадзянін, які сутыкаецца з сусветнай змовай” – хто гэта будзе ў беларускім кантэксце? Хто падыйдзе на ролю злодзея і забойцы? Сюжет пра загнанага ў кут героя, які усё-ткі неяк выкручваецца, – як гэта можна было б зняць у Менску? Што такое хэпі-энд па-беларуску?

І галоўнае: якія трывогі і жахі можа выцягнуць з нашай паўсядзённасці жанр трылеру?

Асобныя візуальныя вобразы, асацыятыўна звязаныя з дзеяннем (у тэксце --“кінакадры”), могуць праецыявацца на экран (экраны). Асноўнае дзеянне не колькі паказваецца, колькі апісваецца самімі персанажамі, якія нібыта бачаць сябе звонку.

ДЗЕЮЧЫЯ АСОБЫ:

КОЛЯ студэнт

КАЦЯ студэнтка

ЭЛАІЗА МАРКАЎНА гаспадыня ў хатнім халаце

УЛАДЛЕН стары скульптар

ПРАФЕСАР выкладчыца дзяржаўнага ВНУ

ДЭКАН ружовашчокі чалавек гадоў пяцідзесяці

ПАЛКОЎНІК

ПАДПАЛКОЎНІК

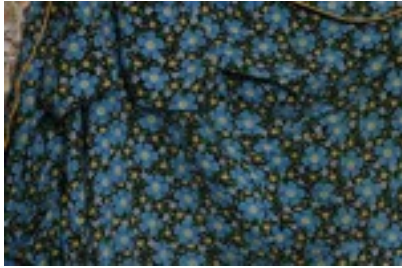
АМАПАВЕЦ

ЗОМБІ- АМАПАВЕЦ (ён жа ТРУП АМАПАЎЦА, ён жа ПАТРЫК)

МІЛЦЫЯНТ

АФІЦЭР ВАЕНКАМАТУ

1. Экспазіцыя. АГУРКІ АД ГАСПАДЫНІ

КОЛЯ:

Буйны план: твар героя. Гэта Коля, малады чалавек гадоў дваццаці з простым тварам, на якім няма нічога гераічнага. Нацягнушы коўдру пад падбародак, ён ляжыць на падушцы, распісанай ружамі, і пільна глядзіць у столь.

Кадр 1. Шэрае неба ў атачэнні дахаў блочных шматпавярховікаў.

У дзвер настойліва звяняць. Хлопец неахвотна выпаўзае з-пад коўдры, нацягвае джынсы і майку, пляцецца адчыняць. На парозе стаіць жанчына гадоў пяцідзесяці ў хатнім халаце і са слоікам, у якім плаваюць агуркі. Яна дзелавіта праходзіць на кухню і урачыста сядзе на зэдлік.

ЭЛАІЗА МАРКАЎНА: Так, Коля. Со следующего месяца будет 450. Как раз позвонишь родителям – хороший повод.

КОЛЯ: Даляраў?

Э.М.: Я теперь работаю с еврами. Когда тебя заберут в армию?

КОЛЯ: Я студэнт, вучусь ва ўніверсітэце.

Э.М.: Знаю я, как и чему вы все учитесь тут. И не надейся, Минск не резиновый. Бардак везде, мусор невынесен. Заведи девушку, пусть убирает.

Кадр 2. Стракаты халат на ўвесь экран

Заглядае ў прыбіральню. Раз'ятрываецца:

--Тебе дома не объясняли: «унитаз – лицо хозяйки»? Ты меня позоришь. Вот смотри, ёршик. Наливаешь этого зеленого и трешь его, трешь. Чтоб этого налета коричневого я больше не видела! А то в армии будут так потом учить, мало не покажется.

Идзе да выхаду.

КОЛЯ: Элаіза Матвееўна, Вы слоік свой на кухні пакінулі!

Э.М.: Марковна, пора бы запомніць. Это тебе. Откроешь, будешь есть. И меня добрым словом попомнишь.

Кадр 3. Каламутны слоік агуркоў на фоне вакна

КОЛЯ:

Коля ў чорнай дутай куртцы, чорнай шапцы і навушніках выходзіць за дзвер кватэры. Вяртаецца, надзявае чорныя акуляры, бярэ пакет са смеццем.

Смецце у сметнік не пралазіць, ён кідае пакет побач. На вуліцы – менскае “каля нуля”, шэрае неба, шэрыя шматпавярхоўкі. Коля – малады чалавек, які заўсёды трымае рукі глыбока ў кішэнях, -- ўваходзіць у шэрую арку.

2. ЗАВЯЗКА ДЗЕЯННЯ. ФІЯЛІТАВАЕ НА ШЭРЫМ

КАЦЯ І ПРАФЕСАР:

Вялікая ўніверсітэцкая аўдыторыя амфітэатрам. Унізе на катэдры стаіць прафесар з белымі пергідрольнымі валасамі, чырвонымі губамі і стракатым касцюме. За партамі сям-там размясціліся студэнты з мінімумам энтузіязму на тварах, сярод іх – Каця. Яна сядзіць на некалькі шэрагаў ніжэй Коля і вельмі актыўна нешта піша ў канспекце. У выкладчыцы натхненне.

Кадр 4. Разнакаляровыя папугайчыкі на жэрдцы

ПРАФЕСАР: Беларускае мастацтва – гэта выраз народнай душы, наш духоўны космас. Яно выражае беларускую ментальнасць і асноўныя архетыпы, на якіх будзеца калектыўная падсвядомасць народа.

КАЦЯ:

У каціным сшытку напісана: Наш духоўны космас. Потым слова Анімус і намаляваны мужык у капялюшы і вышыванцы. Усё астатняе поле яна маніякальна размалёўвае маленькімі пацукамі.

Кадр 5. Саламяны Анімус (Дажынкi)

Коля дастае тэлефон, піша смс:

КОЛЯ: Як ты?

У дзяўчыны з пацучкамі нешта мяўкае ў торбе. Яна дастае тэлефон, піша адказ.

КАЦЯ: Ніяк. У мяне дэпрэсія.

ПРАФЕСАР (уздымае над галавой раскрыты альбом): Вось, напрыклад, твор народнага мастака Беларусі, члена Саюза мастакоў з 1955 году, прафесара Міколы Брылькі. Ён называецца “Адам і Ева. Надыход цывілізацыі”.

СМС: Мяў!

КОЛЯ: Да мяне паедзем?

КАЦЯ: Усё шэрае. Мне фіялетава.

Кадр 6. Шэрая сцяна з зафарбаваным графіці

ПРАФЕСАР: Гэтая карціна выкананая ў рэалістычных формах з філасофскімі абагульненнямі і псіхалагізмам. Ева – архетып сапраўднай жанчыны. Тонкімі трапяткімі рукамі яна закрывае твар, перад якім раскінуліся метафарычныя вобразы цывілізацыі.

СМС: Мяў!

КОЛЯ: А чаго ты хочаш?

КАЦЯ: А мяне няма.

ПРАФЕСАР: Асноўныя віды беларускага мастацтва: тэатр, кіно, жывапіс, дэкаратыўна-прыкладное мастацтва, скульптура малая і вялікая, архітэктура, тэлебачанне.

СМС: Мяў!

КОЛЯ: Ну хочаш, я падарву гатэль Кэмпінскі?

КАЦЯ: Хачу! І цырк тады.

СМС: Мяў!

КОЛЯ: А цырк навошта?

КАЦЯ: Там клоўны нясмешныя.

Кадр 7. Скульптуры каля цырку

ПРАФЕСАР: Тэатр – гэта пластычна-вербальны від мастацтва, дзе дзеянне адбываецца на сцэне ў адным месцы і ў адзін час. Кіно – гэта экранны від мастацтва. Акторы існуюць у павільёне ці на натуре, а глядач бачыць іх у кінатэатры.

СМС: Мяў!

КОЛЯ: Ок. Сёння ноччу я падарву Кэмпінскі і цырк.

ПРАФЕСАР: Маладыя людзі, ну што вы усё мяўкаеце! Вось вам нічога нецікава, духоўнае вам незразумела. Вы ахвяры масавай культуры. Дык ідзіце працаваць! Прадаўцамі, афіцыянтамі, кім хочаце. Сустрэнемся ў Макдональдзе!

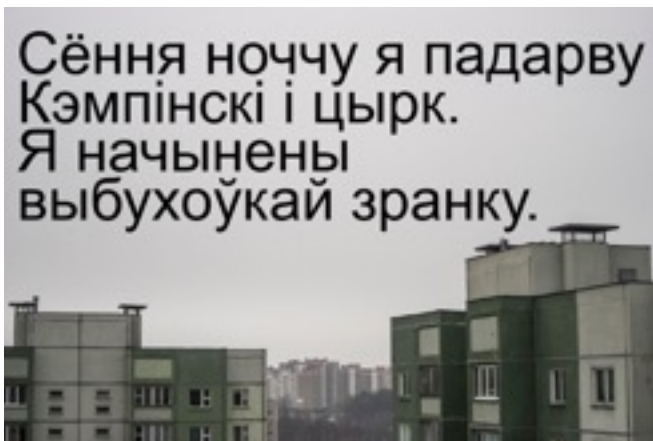
Кадр 8. Жоўты клоун Макдональдс

КАЦЯ: А выбухоўку дзе возьмеш?

СМС: Мяў!

КОЛЯ: Я начынены выбухоўкай зранку.

кадр 1 + тэкст

3. РАЗВІЩЁ ДЗЕЯННЯ. БАЙКА ПРА ЛЕЊІНА НА ТРЫБУНЕ

КОЛЯ:

Коля і дзячына бадзяюцца на пустынным парку Янкі Купалы. Абодва мёрзнуць. Дзяўчына глядзіць сабе пад ногі, Коля – на яе.

Кадр 8. Чыгунны чаравік Янкі Купалы (помнік)

УЛАДЛЕН: Дзеткі, хочаце, я вам вершыкі пачытаю?

Да Колі і Каці падыходзіць стары ў бярэце, даўгім паліто і ядвабавым шаліку.

Закурывае Прыму, хутка ўзбіраецца на падножжжа помніка, адкідвае руку.

Маладыя арганізмы

Залязваюць у механізмы

Зараджаюць куляметы

Адпраўляюцца ў палёты

І растаіваюць у далі

Націская на педалі

Уладлен Гаўрыльчык. Класік. I цёзка.

КОЛЯ І КАЦЯ: Стой, стой, дзякуй, ня трэба вершаў!

УЛАДЛЕН: А мне трэба. Вершаў і выпіць. А вы паслухайце, вам жа ўсё роўна няма куды ісці, я ж бачу.

Паралельнае дзеянне: Коліна кватэра

Кадр 9: форма амапаўца на ўвесь экран

ЭЛАІЗА МАРКАЎНА:

У кватэру, дзе жыве Коля, уваходзяць два амапаўцы, міліцыянт і Элаіза Маркаўна ў хатнім халаце. Яна моўчкі адкрывае і закрывае рот, нібы рыба. Амапаўцы тупаюць ботамі ў пакой і пачынаюць метадычна выкідаць рэчы на падлогу з шафы, пераварочваюць шуфлядкі, скідаюць з паліц кнігі, уздымаюць канапу.

МІЛІЦЫЯНТ: Как давно здесь проживает Герасимов Николай? Вы регистрировали жильца?

ЭЛАІЗА МАРКАЎНА (*нечакана высокім голасам і вельмі хутка*): Это родственники попросили приютить мальчика. Забесплатно живет, пару дней. Вот огурчиков ему принесла, чтоб по-домашнему. А что он, гомосексуалист, да? И наркоман, да? Ужас, так и знала!

АМАПАВЕЦ: Он террорист. Поедете с нами.

Паралельнае дзеянне. Парк Янкі Купалы

Кадр 10: фантан з чыгуннымі паннамі

КОЛЯ:

Стары ў шаліку, Коля і Каця стаяць ля фантана з чыгуннымі паннамі ў чыгунных вянках. Стары, азіраючыся на баках, адпівае з бутэлькі і перадае па крузе. Каця ўпершыню смяецца, запракінуўшы галаву і гледзячы ў неба.

УЛАДЛЕН: Зараз раскажу вам адну мінскую байку, сябры мае. Яна многае тлумачыць. Вось на плошчы перад Домам ураду стаіць Ленін на трыбуне. Яго вышыня – 7 метраў, а важыць ён пад 50 тон. Гэта таму, што са скульптарам, які ў трыццатыя гады яго адліваў, выйшла непрыемная гісторыя.

Кадр 11: помнік Леніну, від знізу

УЛАДЛЕН: Прыехалі прымаць яго работу члены маскоўскага ЦК разам з беларускімі чэкістамі, а скульптар выйшаў да іх з нагі Леніна. Тыя зазірнулі ўнутр – а там толькі лесвіцы і агромістая пустэча з рэхам. Контррэвалюцыйна і страшна. Але яны яго, дзякуй Богу, не пасадзілі. Яны загадалі адліць помнік Сталіну ў пяць метраў і паставіць унутры Леніна. Але Сталін, як вядома, – гэта Ленін сёння, таму у помнік Сталіну паставілі помнік Леніну трох метраў. У ім схавалі двухмятровага Сталіна, у які пасадзілі мятровага Леніна. І гэтак далей. Вось такая руская матрошка атрымалася. Апошні Сталін быў зусім маленькі – хоць у кішэню хавай. І, магчыма, яго адлілі з золата.

Паралельнае дзеянне. Двор дома, дзе жыве Коля:

Кадр 9: форма амапаўца на ўвесь экран

ДВА АМАПАЎЦА сядзяць у машыне каля пад'езду. Адзін паведамляе па рацыі:

--Узрыўчаткі не абнаружана, але у кварціре быў камп'ютар. Канфіскавалі. Да. Да. Поняў, будзем лавіць, прышліце падкрапленіе.

Другому:

--Нашлі блін цераріста. Жаль парня, сядет как бульба. Даэсэмэсілся, прыдурак.

-- Нашлі-не нашлі, а церарістическая аперацыя нужна. Нацбезопаснасць! Хуё-маё.

Паралельнае дзеянне. Вуліца каля парку Янкі Купалы:

Кадр 12. Суплёт галін голых дрэваў на небе над паркам

КАЦЯ:

Каця і Коля трымаюць з дзвух бакоў Уладлена са з'ехалай на патыліцу бярэткай і крочаць ўтраёх на вуліцы.

УЛАДЛЕН (*мармыча*): Я тутэйшы, дзетачкі, тутака жыву, у доме над домам ветэранаў. Вось яшчэ праўда. Паміраць не страшна. Страшна пражыць усё жыццё прусаком на чужой кухні.

Паралельнае дзеянне. Праспект Незалежнасці

Кадр 13. Скульптуры каля цырку (зад чыгуннага ката)

АМАПАЎЦЫ

Амапаўцы ачэпліваюць будоўлю гатэля Кэмпінскі і цырк. Вызіраюць з аўтаматамі з вокнаў недабудаванага гатэлю, перамаўляюцца па рацыі, хаваюцца за скульптурамі каля цырку.

Паралельнае дзеянне: у кватэры Уладлена.

Кадр 14. Старыя шпалеры ў некалькі пластоў

КАЦЯ:

Усё завалена кнігамі, там-сям стаяць ці вісяць гіпсавыя галовы, рукі і ногі. Паўсюль бляшанкі з-пад кансерваў, запоўненыя недапалкамі. Стары ў паліто, накрыўшы твар ядвабавым шалікам, храпіць і стогне на канаве. Каця згарнулася ў клубок у крэсле, заплюшчыла вочы.

КОЛЯ:

Коля сядзіць на драўляным зэдліку і глядзіць у стары і пыльны тэлевізар. Па чорна-белым экране гойсае мускулісты супергерой у скураной куртцы. Ён адстрэльваецца ад дзесяці звар'яцелых амерыканскіх паліцыянтаў, а потым – ваў -- скокае з даху хмарачоса ў машыну. Машына не заводзіцца.

--Fuck! Fuck! Fuck you! – урачыста лаецца супергерой. Але цераз секунду збягае ад усіх ворагаў як сапраўдны пераможца.

Кадр 15: Чорна-белы экран тэлевізара: надпіс “The end” на чорным фоне

Каця рэзка уздымаецца з крэсла і ідзе з пакою.

КОЛЯ: Ты куды?

КАЦЯ: Вады.

КАЦЯ:

Каця ўключае святло ў пярэднім пакоі (там процьма рэчаў), паварочвае на кухню. На фоне вакна нерухома стаіць чалавечы сілуэт.

Каця крычыць.

Кадр 16. Кадр з сілуэтам іншапланецяніна

УЛАДЛЕН падскоквае, захутваецца ў паліто:

Хто вы? навошта вы? хто вы?

КОЛЯ:

Коля кідаецца на кухню, намацвае выключальнік. Загараецца святло.

ЛЯ вакна стаіць бронзавая скульптура трохі вышэй за чалавечы рост: вельмі рэалістычна зроблены селянін з маршчыністым тварам, у спінжаку і вышытай кашулі. Ён мне ў руцэ картуз і глядзіць кудысьці ўверх.

Выходзіць УЛАДЛЕН, трымаецца за галаву.

--Узгадаў. Маладыя арганізмы. Рана вы нешта падарваліся.

-- Што гэта?

--Гэта мой дзед, селянін. Быў раскулачаны, там у Сібіры амаль ўся сям'я яго і памерла.

Кадр 17:

УЛАДЛЕН:

Скульптар лёгка падымае свайго дзеда і ставіць у кут.

--Пап'е-машэ на каркасе – затое маршчыны добра выйшлі. Бронзавая фарба. Адліць не было такой магчымасці, ды і каму ён патрэбны апроч мяне?

4. ДЫНАМІЧНАЕ РАЗВІЦЦЁ ДЗЕЯННЯ. БАЯВІК НА МЕНСКІХ ВУЛІЦАХ

Кадр 18. Рыба-тэлескоп у акварыуме

ДЭКАН:

Дэкан – лысаваты чалавек гадоў 50-ці з круглым тварам і ружовымі шчокамі, у строі, пад якім надзета цёплая ватоўка – сядзіць за дубовым сталом і прыгожа падпісвае адну паперу за другой.

Уздымае вочы, бачыць Колю, пахмурнее.

ДЭКАН: Герасімаў Мікалай Валер’евіч, вы адлічаны, і студэнтам больш не з’яўляецеся.

КОЛЯ: Прабачце, але чаму?!

ДЭКАН: Вам больш вядома, чаму.

КОЛЯ: Што ж мне цяпер рабіць?

ДЭКАН: Пайсці ў вучэбны аддзел і ўзяць абхадны ліст. Здаць яго запоўненым, падпісаць у загадчыка аддзелу і забраць свае дакументы.

ДЭКАН:

Адначасова з гэтай фразай дэкан робіць дзіўныя знакі рукамі і тварам: паказвае пальцам у столь, паціскае плячыма і робіць круглыя вочы.

Кадр 19: шэрая сцяна з замазаным графіці

КОЛЯ:

Коля выходзіць з будынку ўніверсітэту, нацягвае сваю чорную трыкатажную шапку, хавае рукі глыбока ў кішэні і рушыць па вуліцы. У метрах трох перад ім ідзе хлопец ў такой самай чорнай шапачцы, такіх самых джынсах і падобнай дутай балоневай куртцы. З-за колінай спіны рэзка выязджае машына і з віскатам тармазіць каля таго, хто ідзе наперадзе. З яе выскокваюць два чалавекі ў такіх жа самых чорных шапках і куртках, моўчкі хапаюць хлопца з двух бакоў, заламваюць яму рукі і запіхваюць у машыну. Машына зрываецца з месца. Мінакі крочаць далей, глядзячы ў асфальт. Коля робіць тое ж, толькі пачынае перыядычна аглядацца.

Кадр 20: менская брусчатка пад нагамі

АМАПАВЕЦ:

Хлопец падыходзіць да пад'езду свайго дома. На дзіцячых арэлях пагойдваецца і мерзне, падціснуўшы ногі, нейкі чалавек, які адсочвае позіркам Колю і, калі той уваходзіць у пад'езд, дастае рацыю.

КОЛЯ:

Коля заходзіць у свой пакой. Усё перавернута. Ён выцягвае з кучы рэчаў торбу і пачынае збіраць з падлогі свае рэчы. Ідзе у ванную і кідае ў торбу зубную шчотку, пасту, шампунь. У пярэднім пакоі падбірае тэці.

Набірае нумар:

--Каця, я з'язджаю, прабач, нічога растлумачыць не магу, сам не разумею, што адбываецца. Продкам не звані, я не да іх.

Заходзіць на кухню.

Каля стала, сярод аскепкаў шкла і агуркоў ляжыць труп амапаўца – аднаго з тых, хто рабіў ператрус. Лужына крыві не бачная, аніякіх дзірак у цэле таксама няма.

Коля засоўвае рукі ў кішэні і асцярожна сядзе на зэдлік. Глядзіць у вакно. І раптам плача наўзрыд.

Кадр 21 чырвоны крыж на фоне вакна

Праз некаторы час Коля закрывае рукой мёртваму чалавеку здзіўленыя бессэнсоўныя вочы. Выглядае за дзвер кватэры – лесвіца пустая. Набірае нумар хуткай дапамогі:

--Перад пад'ездам на лаве ляжыць малады чалавек. Здаецца, ён зусім памёр. Дыктую адрас. Я жыву ў гэтым доме, буду вас чакаць.

КОЛЯ:

Некаторы час сядзіць каля трупа ў праstraßeці. Потым узвальвае яго сабе на спіну і цягне да ліфту. Упіхвае ў ліфт цела, якое даводзіцца цесна прыціснуць сабою да стэнкі кабінькі. За колінай спінай пагойдваецца мёртвая галава.

ТРУП АМАПАЎЦА:

У адрозненне ад Коля, глядач бачыць, як у трупа расплюшчваецца адно вока і ён быццам абдымае хлопца рукой.

Кадр 21.

АМАПАВЕЦ:

Коля выцягвае цела з пад'езду. Яго сустракае атрад амапаўцаў з аўтаматамі.

--Не страляць! Он взял заложника!

КОЛЯ:

Коля стаіць ля пад'езда, на ім вісне мёртвае цела.

Пад'язджае, завываючы, хуткая, якая на секунду адразае Колю ад людзей са зброяй. Ён звальвае з сабе труп на зямлю і рэзка кідаецца наўцёкі – нырцае ў суседнюю з пад'ездам арку дома.

Кадр 22.

ТРУП АМАПАЎЦА:

Труп амапаўца падымаецца на ногі і гледзячы перад сабой пустымі вачыма, тупае да хуткай. Адрывае дзвер, выкідвае кіроўцу -- з другога боку выскаквае і падае на зямлю медбрат. Хуткая завывае і паварочвае за Колем у арку.

АМАПАВЕЦ:

За машынай бягуць амапаўцы з аўтаматамі наперавес.

КОЛЯ:

--Фак! Фак! Фак! – шэпча Коля, які бяжыць зігзагамі цераз двор як заяц. Хуткая збочвае з асфальту і нясецца за ім напярэмкі цераз дзіцячую пляцоўку. У апошні момант Коля агінае іржавую фізкультурную прыладу ў форме глобуса з жалезных трубак. Хуткая ўразаецца ў глобус і разварочвае сабе ўвесь перад.

Кадр 21: чырвоны крыж на фоне вакна

ЗОМБІ-АМАПАВЕЦ (ён жа ТРУП АМАПАЎЦА):

Дзверы хуткай расчыняюцца, паказваецца нага ў высокім шнураваным боце, якая цвёрда стае на зямлю. З машыны выходзіць зомбі з аўтаматам наперавес і ідзе на атрад амапаўцаў.

АМАПАВЕЦ:

Атрад рассыпаецца. Нехта адчайна крычыць:

-- Далбаеб, ты што дзелаеш, па сваім б'еш! Цераріст ззадзі! Паварачывай! Паварачывай!

ЗОМБІ-АМАПАВЕЦ:

Амапавец з бессэнсоўным позіркам павольга паварочваецца і пускае аўтаматную чаргу ў процілеглы бок.

Кадр 22: жоўты аўтобус № 100 на прыпынку

КОЛЯ:

Коля заскоквае ў аўтобус № 100. Падае на сядзенне, цяжка дышае, у яго трасуцца рукі. Дастае з кішэні мабільны тэлефон і секунду глядзіць на яго. Потым

адключае, развязвае шнурок на адным боце і глыбока засоўвае мабілу ў шкарпэтку па-над ступнёй. Старанна зашнуроўвае бот.

АМАПАВЕЦ: Вадзіцель сотага аўтобуса, немедлена астанавіцесь! Паўтараю, немедлена астанавіцесь!

Кадр 23: форма амапаўца на ўвесь экран

КОЛЯ:

Аўтобус спыняецца, кіроўца адчыняе пярэднія дзверы. У іх заходзяць пяцёра амапаўцаў.

АМАПАВЕЦ: Граждане, праверка білетаў! Пред’явіце праяздныя талоны!

КОЛЯ:

У поўнай цішы людзі нервова шукаюць па кішэнях і сумках праяздныя, працягваюць талоны. Адзін з амапаўцаў, мімаходзь і нягледзячы, бярэ ў кагосьці талон, змянае яго і кідае пад ногі.

АМАПАВЕЦ:

У самы канец аўтобуса забіўся Коля. На яго руку надзяваюць кайданкі.

--Усе, парэнь. Хопіць бегаць. І на зоне людзі жывуць.

Кадр 24. Надпіс The end на экране тэлевізара

КОЛЯ:

Кіроўца адчыняе заднія дзверы, Колю выводзяць на вуліцу.

Гэта прыпынак “Цырк”, побач высіцца недабудаваны гатэль Кэмпінскі з чорнымі вокнамі.

ПАЛКОЎНІК:

З варатоў гатэлю, пераступаючы цераз паласатую стужку, выходзяць тры чалавекі ў добра пашытых чорных строях – адзін ідзе спераду, двое на паўкрокі за ім.

Кадр 25: рука са швейцарскім гадзіннікам у кішэні чорнага строю

Першы чалавек у чорным клікае афіцэра, паказвае якуюсьці паперу і аб'яўляе:

--Спасибо за работу, бойцы! Этот -- наш, мы все согласовали.

АМАПАВЕЦ:

Амапавец расчаравана здымае са сваёй рукі кайданкі і падштурхоўвае Колю да траіх. Зноў клацаюць кайданкі. Колю вядуць у гатэль.

ЗОМБІ-АМАПАВЕЦ:

На прыпынку з металічным скрыгатам тармазіць хуткая з разбітым ушчэнт бамперам і мігалкай, якая безперапынна вые. На зямлю цверда ўстае нага ў высокім боце, потым другая. Выходзіць зомбі-амапавец, у яго вельмі непрыгожы твар і каламутны погляд.

Кадр 26: каламутнае вока марожанай рыбы

ПАЛКОЎНІК: -- И этот – наш.

4. КУЛЬМІНАЦЫЯ. ГІПЕРАКТЫЎНАЕ ТРЫЗНЕННЕ

ПАЛКОЎНІК:

У пустым нумары з бетоннымі сценамі і бетоннай падлогай сядзіць у чырвоным скурыным крэсле чалавек у чорным строі. Перад ім стаіць Коля. Яго абшукваюць. Пад ногі ляцяць студэнцкі білет, талоны, бумажныя грошы, навушнікі.

ПАДПАЛКОЎНІК: *Обувь и носки снять, ноги на ширину плеч! – усміхаясь, вытрасае са шкарпэтка мабільнік.*

Кадр 27: бетонная сцяна на ўвесь кадр

ПАЛКОЎНІК: Николай Герасимов, вы действительно собирались взорвать отель?

КОЛЯ: Не, не збіраўся.

П.: Говорите по-русски, иначе наш диалог быстро закончится. А могли бы?

К.: Не думаю.

П.: И все же вам придется кое-что взорвать.

К.: Полковник, а если я не соглашусь ничего взрывать?

П.: Согласитесь. Вы ведь не хотите, чтобы депрессивной девушке Кате вкололи зомби-сыворотку? И будет тогда не триллер, а фильм ужасов.

К.: Банальный какой-то триллер, с шантажом.

П.: В следующий раз сделаем оригинальнее.

К.: Где она?

П.: Пока все в порядке, кушает мороженое, запивает водкой.

КОЛЯ:

Колю вядуць у суседні бетонны нумар. Там у куце сядзіць, абхапіўшы калені, і гайдаецца ўзад-уперад Каця. Коля падб'ягае да дзяўчыны, сядзе побач, прыціскае да сабе.

ЗОМБІ-АМАПАВЕЦ:

Насупраць сядзіць зомбі-амапавец у кашулі з доўгімі рукавамі, завязанымі за спінай. Ён рытмічна б'еца патыліцай аб сцяну:

--Пайці на вайну. Пайці на вайну. Пайці на вайну.

Кадр 28: снег з плямамі крыві

КОЛЯ (ціха): А супраць каго ваяваць?

ЗОМБІ-АМАПАВЕЦ:

Той глядзіць праз Колю празрыстымі і бессэнсоўнымі вачыма, мармыча:

--Патрыоты проців.

ПАЛКОЎНІК: С ним пока бесполезно разговаривать, это заготовка. Когда загрузим матрицу – все в его голове прояснится. Ну что, пройдемте в мой кабинет на переговоры.

Кадр 29

КОЛЯ:

Коля зноў стаіць перад Палкоўнікамі, які сядзіць на чырвоным скураным крэсле і, сашчупіўшы пальцы ў замок, вяшчае.

ПАЛКОЎНІК: Сперва исторические факты. В 1933 году в Минске был установлен монумент Ленин на трибуне. Внутри него сделали многоуровневый саркофаг для хранения самого ценного в СССР. К саркофагу подвели бункер. Со дня смерти Ленина советские ученые работали над вечным формалином. Под нашим руководством, разумеется. Когда товарищ Сталин умер, нам удалось сохранить и его мозг, и его сознание. Когда же тело Сталина вынесли из мавзолея и закопали возле кремлевской стены, его мозг самые верные наши товарищи тайно перевезли в Минск. Погрузили в самый центр саркофага под грифом “хранить вечно” и замуровали бункер. На всякий случай. И правильно сделали, ведь потом несколько раз наступали времена, когда банку могли разбить наши враги.

КОЛЯ: Вы безумны, это легенда.

ПАЛКОЎНІК: Мы рациональны, и у нас есть доступ к закрытым архивам.

КОЛЯ: Так навошта вам я???

ПАЛКОЎНІК: Вы взорвете памятник Ленину, достанете банку с мозгом Сталина, принесете ее сюда. А потом смело пойдете читать со своей Катей стишки в парке. Детали операции проработаем. Историю со взрывом Кемпинского все, кому надо, забудут.

Кадр 30

КОЛЯ:

На твары палкоўніка адлюстроўваецца нешта вар'яцкае, позірк робіцца салодкім. Ён нахіляецца наперад.

ПАЛКОЎНІК: Я от вас, как видите, ничего не скрываю, ибо полагаю, что вы захотите сотрудничать с нами добровольно, как настоящий русский патриот. Нас всех ждут великие перемены. Грядет апокалипсис, и мы должны ему противостоять. Мозг Сталина будет обучен интернету, подключен к телевидению, радио и эстраде. Уже через 10 лет у нас везде будет порядок, дисциплина и высокий ВВП. Еще мы с вами застанем жизнь в большом, сильном, богатом и гордом государстве, молодым везде у нас дорога, старикам везде у нас почет, но сурово брови мы насупим, если враг захочет нас сломать!

КОЛЯ: Стоп! Но меня посадят за взрыв Ленина лет на 30, а то и расстреляют.

ПАЛКОЎНІК: Мы все продумали. Вас никто никогда не опознает. А мозг Сталина назначит вам Сталинскую премию, я подготовлю документы.

Кадр 31. Навагодняя гірлянда з рознакаляровымі лямпачкамі

ПАДПАЛКОЎНІК:

У нумар уваходзіць чалавек у чорным строі і ўносіць нешта паралонавае, вялікае і каляровае. За ім ідзе другі, які ахайна і вельмі асяцярожна нясе на выцягнутых руках велізарную навагоднюю гірлянду з лямпачкамі.

ПАЛКОЎНІК: Это наши новейшие разработки. Взрывоустойчивый костюм гамбургера, который вы наденете завтра в 9 утра. Эти лампочки – это не украшение, это взрывчатка, которой хватит, чтобы проделать дыру в постаменте. Достаточно просто замкнуть цепь. Мы выпишем вам разрешение на съемки фильма на площади Ленина, все будет с нужными подписями. Поэтому когда вы будете обматывать подножье постаменты гирляндой, милиция сама будет вас охранять. У вас будет еще обойма шприцов с зомби-сывороткой в мини-шприцеметателе имени Калашникова. Новейшая разработка, хранится в этом сейфе. После взрыва не забудьте уложить милицию – им наверняка ваши съемки не понравятся.

кадр 32

ПАДПАЛКОЎНІК: Ваше лицо на камерах никто не увидит, оно будет скрыто костюмом гамбургера. Потом в газетах и интернете напишут: «Гамбургер взорвал Ленина. Милиция сбилась с ног. Внутри Ленина обнаружено нечто интересное. Историки ломают голову». А затем мы подкинем новые сенсации, и все обо всём забудут.

КОЛЯ: Я все понял. Эти сутки перед подвигом я хочу побыть с Катей.

Кадр 33: бягонная сцяна

(Каця і Коля сядзяць на кукішках побач).

КАЦЯ: У нас ёсць: голы нумар на 10-ым паверсе Кэмпінскага.

КОЛЯ: З відам на Цырк. А яшчэ вар'ят-амапавец.

КАЦЯ: Увесь дзень біўся галавой аб сцяну, цяпер нарэшце адключыўся. Яшчэ ёсць адталае марозіва і бутэлька гарэлкі, што прынеслі не ведаю навошта людзі ў чорным.

КОЛЯ: І цэлыя суткі, каб жыць.

КАЦЯ: А яшчэ няма інтэрнэту. У мяне адабралі мабільны.

КОЛЯ: І ў мяне. Разам са шкарпэткамі і ўсімі грошамі, гады.

КАЦЯ (ціха): Вар'яцкага патрыёта не абшуквалі. Толькі патрабавалі здаць рацыю.

Коля падкрадваеца да амапаўца і павольна дастае з яго кішэні мабільны тэлефон.

КАЦЯ: Дай пошту хуценька паглядзець. І фэйсбук.

КОЛЯ: Каб цябе, Каця, не ўзялі, я б пайшоў сабе заўтра гамбургерам... у макдональдс. А выбухоўку ў Свіслач скінуў. І з'ехаў бы куды далей.

КАЦЯ: Так яны цябе і адпусцілі. Не адны, дык іншыя знайшлі б.

Паралельны мантаж. Калідор недабудаваннага гатэлю

кадр 34

ПАЛКОЎНІК:

Палкоўнік выходзіць з бетоннага нумару, ідзе па калідору, дзе міргае толькі пара галагенак. За ім рушыць Падпалкоўнік. На лесціцы стаяць два байцы, яны аддаюць чэсць. Людзі ў чорным спускаюцца уніз -- яшчэ па два вартаўніка на кожным пралёце, -- ідуць па такому ж калідору, заходзяць у нумар, які ахоўваюць чацвёрта.

ПАДПАЛКОЎНІК:

Гэта гатовы нумар на чатыры зоркі: палас і бліскучыя шторы, мяккія фатэлі, белая з золатам мэбля ў стылі ампір, панэльны тэлевізар на сцяне з велізарным экранам. На ўсім ляжаць адбіткі беларускага гламуру.

ПАЛКОЎНІК: Вы свабодны.

ПАДПАЛКОЎНІК: Разрэшыце спросіць.

П: Разрэшаю.

ПАД: Вы собираетесь оставить этого придурка в живых?

П.: Главное, чтобы взорвал. Потом мы протянем руку дружбы против макдональдс-агрессии, введем войска, восстановим границы. И будет уже неважно, наши наши или их наши его застрелят.

ПАД: А если он начнет давать интервью направо и налево?

П.: С этой историей про саркофаг, мозг Сталина и людей в черном он попадет не в телевизор и сеть, а в психбольницу. Классический шизофренический бред, социально опасное расстройство. О диагнозе я позабочусь.

Паралельны мантаж. Бетонны нумар

Кадр 35: навагодняя гірлянда

Каця і Коля сядзяць у тым жа куце і ліхаманкава пішуць у тэлефоне.

КОЛЯ: Так, Укантакце. Небывалая дзея на плошчы Незалежнасці, у Менск прыехаў Каперфільд, які зробіць нябачным Леніна на трыбуне! Заўтра а 10-й гадзіне, арганізатары просяць перапост! Твітні.

КАЦЯ: У аднакласніках. Сустрэча з савецім дзяцінствам, ленінскі ранішнік для тых, каму за 30. Убачым, хто з нас не састарэў душой! На плошчу завязуць аўтаматы з газіроўкай.

КОЛЯ: Давай ліст на сайт беларускіх ветэранаў кампартыі ... Не дазволім здеквацца над ідэаламі!

КАЦЯ: Сайт маладых патрыётаў, яшчэ на тут.бай давай закінем – яны надрукуюць. Увага! На плошчы будзе здымацца навагодняя кінастужка, працоўная назва -- “Ленін і Няленін”. Патрэбна масоўка. Усе імёны трапяць у тытры, падчас здымкаў будуць выдаваць талоны на бясплатны глінтвейн.

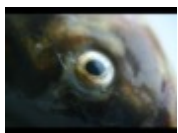
КОЛЯ: Яшчэ пішы ў фэйсбук. Перфоманс: Ленін у вышымайцы. Падтрымай беларускае!

КАЦЯ: Міліцыя, АМАП, журналісты, апазіцыя?

КОЛЯ: Самі з’являцца.

КАЦЯ: Тады давай, каб усіх не разагналі раней чым трэба, напішам у адміністрацыю ліст ад БРСМ. Адбудзецца патрыятычнае мерапрыемства, якое аб’яднае беларускіх грамадзян розных узростаў. Просім дазволу.

КОЛЯ: А цяпер сама страшнае. Ты гатовая?

кадр 36

КАЦЯ і КОЛЯ падыходзяць да зомбі-амапаўца. Садзяцца з двух бакоў і пачынаюць адначасова шаптаць у левае і правае вуха:

--вразі, людзі в чорным, шпіонаж, конрразведка, дзіверсія, взяли заложнікаў, нацыанальная безапаснасць, медаль за атвагу, атэль акупіраван вражэскімі вайскамі, контраперацыя “Крыветка”.

КОЛЯ:

Коля трымае наўзгатоўе бутэльку гарэлкі.

Друг, таварышч, патрыот... Патрык! Прачынайся, пара ўставаць.

КАЦЯ:

Зомбі расплюшвае вочы, па-дзіцячаму даверліва глядзіць на Колю і Кацю.

Коля падносіць да яго рота бутэльку і вылівае ўсю ў зомбі-цела. Каця падыходзіць да дзверэй: Мне трэба выйсці ў прыбіральню! В туалет, пожалуйста!

(З-за дзвярэй адгукаюцца): Каналізацыя не работавала. Сходи в окно.

КАЦЯ: Тогда выведите меня вниз, на улицу. Ну пожалуйста! я вам отдам водку и золотые сережки.

(Голас з-за дзвярэй): Оставь себе. Так и быть.

ЗОМБИ-АМАПАВЕЦ:

Коля развязвае Патрыка, падымае на ногі і ставіць яго за кацінай спіной. Пстрыкае замок. Вочы зомбі наліваюцца крывёю, ён пагойдваецца.

кадр 37

КАЦЯ:

Дзверы адчыняюцца, Каця адскоквае, Патрык моўчкі робіць адзін крок уперад, дзвюма рукамі хапае чалавека за горла і ламае яму шыю. Той хрыпіць і асядае.

ЗОМБИ-АМАПАВЕЦ:

Патрык тупае не згінаючы каленкі на цёмнаватым калідоры з шэрагам зачыненых пакоеў. Ціха, толькі гудзяць і міргаюць два галагенавыя стрыжні на столі.

КАЦЯ:

Каця, ўціскаючыся ў сцяну, перабягае з адной дзвярнай нішы ў іншую.

кадр 38

ЗОМБІ-АМАПАВЕЦ:

Паварот на лесвічны пралет. На прыступцы сядзяць два салдаты, адзін смаліць, другі разглядае і пагладжвае свой аўтамат. Патрык ідзе на ворагаў.

Кадры вачыма зомбі: дзве фіялетавыя фігуры на жоўтым фоне ўскокваюць, гук аўтаматнай чаргі, каскад карычневых рысаў перад вачыма, Патрык цягне сінія рукі да твараў, якія бачыць у негачіве -- з чорнымі вачніцамі, чорнымі адкрытымі ратамі і зялёнымі зубамі. Жоўта-фіялетавыя хрыпы.

КАЦЯ:

Патрык пераступае цераз два целы і спускаецца па лесвіцы.

ЗОМБІ-АМАПАВЕЦ (у захапленні):

Далей – натуралістычная бойка, адзін зомбі супраць роты байцоў: трукі, трупы, стогны, стрэлы, крыкі, чэргі. Храбусценне костак, каскадзёры і крывавы атракцыён.

Кадр 39. Снег з плямамі крыві

ПАДПАЛКОЎНІК:

Па калідоры шпарка ідзе Палкоўнік у белым махрыстым халаце і белых тэпцях, за ім – падпалкоўнік у чорным строі. Заходзяць у Колін нумар.

КОЛЯ:

Коля сядзіць у позе лотаса і глядзіць скрозь Палкоўніка.

ПАЛКОЎНІК: Где девушка?

КОЛЯ: Ее схватил ваш безмозглый Кинг-конг. Теперь мне нечего терять, я готов.

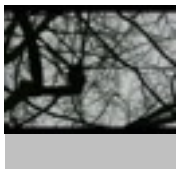
ПАЛКОЎНІК: Есть еще одна новость: подопытный уложил всю мою роту, разбил сейф и унес мини-шприцетател Калашникова. Поэтому план Б. Мы тебя подстрахуем: наш человек будет стоять на площади и держать на мушке милицию. А заодно и тебя.

КОЛЯ: Я же буду в защитном костюме, новейшая разработка.

ПАЛКОЎНІК: Там, где у тебя лист капусты, твое тело открыто для пули.

КОЛЯ: А как же мозг Сталина?

ПАЛКОЎНІК: Чуть что -- мозг Сталина нас одобрит. И еще немного подождет.

кадр 40

КАЦЯ:

Каця ў цемры ўціскваеца ў мёрзлую зямлю катлавана, у яе руках штосьці сярэднее паміж бластэрам, мечам Джэдая і дзіцячай цацкай. Гэта калашнікаў шпрыцамет. Яе ванітуе. Дзяўчына дапаўзае да рэкламных шчытоў вакол будоўлі, пралазіць

знізу, потым перапаўзае цераз балюстраду з грэцкім вазонам, бяжыць цераз пустынны начны праспект і нырцае ў парк Янкі Купалы.

ЗОМБІ-АМАПАВЕЦ

Пасярод алеі, на лавачцы ляжыць Патрык і глядзіць пустымі вачыма кудысьці ўверх, з яго рота цячэ пена.

Каця бяжыць у бок дому, дзе жыве Уладлен.

5. РАЗВЯЗКА ДЗЕЯННЯ. ПЕРФОМАНС

кадр 41

КОЛЯ:

Вялікі паралонавы гамбургер, перамотаны гірляндай з лямпачкамі, сядзіць у машыне, сплюшчаны двума людзьмі ў чорным. Машына з таніраванымі вокнамі едзе па праспекце. Каля выезду на плошчу Незалежнасці праезд перакрыт амапаўцамі.

ПАЛКОЎНІК: Что за черт. На площади должны быть только пара прохожих и четыре мента. Все подземные бутики мы позакрывали. После нашего визита они еще не скоро откроются.

КОЛЯ: Давайте паразмаўляем з мозгам вашага Сталіна ў іншы раз, а?

ПАЛКОЎНІК: Мы не можем отменить операцию, я уже отправил шифровку, что она состоится. Будем действовать по обстоятельствам. Ну, сынок, не посрами.

Палкоўнік выходзіць з чорнай тайоты:

- ЗдорОво, бойцы! У нас разрешение на съёмки фильма, госзаказ. Это бумага с печатью и подписями, а это -- режиссер, –

КОЛЯ:

Палкоўнік паказвае на гамбургер, якога выпхнулі з машыны.

БАЕЦ: А чего он в касцюме?

ПАЛКОЎНІК: Американский метод киносъёмки, включенное руководство актерами.

кадр 42: менская брукаванка

КОЛЯ:

Коля-гамбургер брыдзе на плошчы. Праз прарэзы касцюма ён бачыць: на плошчы даволі шмат вельмі розных людзей, якія стаяць групамі. Моўчкі стаіць група з чырвонымі гваздзікамі і савецкім сцягам, сарамліва пасмейваюцца жанчыны з шарыкамі і белымі бантамі, размаўляюць пра сваё студэнты, гуляюць у Ручаёк бээрэсэмаўцы. Ёсць цікаўныя мінакі, міліцыянты, журналісты з камерамі. Усе здымаюць усіх на мабільныя і планшэты. У разрэджаным натоўпе Коля бачыць каменны твар падпалкоўніка – ён не у чорным, а ў прастай шэрай куртцы. Недалёка выглядае цераз нечае плячо Каця.

кадр 43

КАЦЯ

У падножжа помніку Ленін на трыбуне стаіць Уладлен з двухколавы вазком, з якога ўзвышаецца нешта, накрытае прасцінай. Вакол яго згрупавалася яшчэ чалавек пяць-шэсць – большасць з іх пажылыя, апранутыя ў патрыманыя і няяркія паліто, людзі.

Усе чагосьці чакаюць.

УЛАДЛЕН

Гамбургер падыходзіць да помніка і пачынае абмотваць пастамент навагодняй гірляндай. Выходзіць Уладлен з нажніцамі і быццам урачыста пераразае гірлянду, як стужку на адкрыцці выставы. Потым ён хутка падыходзіць да вазка, скідае прасціну, пад якой з'яўляецца помнічак дзеду-селяніну. Ён дастае яго і ставіць на невялікі куб. Зморшчаны селянін у вышыванцы і пінжаку глядзіць, змянаючы ў руках картуз, уверх, на Леніна.

кадр 44

ПАДПАЛКОЎНІК

Першыя шэрагі змыкаюцца і моўчкі глядзяць на дзею. Некалькі чалавек наварочваецца і сыходзіць, прадзіраючыся праз натоўп. Адна жанчына пачынае плакаць, нейкі чалавек здымае шапку, яшчэ пара робяць тое ж самае, у тым ліку і адзін міліцыянт. Пара жанчын з бантамі кладуць свае гваздзікі на падножжжа. Нехта плюеца, нехта апладзіруе, хтосьці фатаграфуе селяніна з Леніным на мабільны.

Ззаду чуюцца галасы:

--Гэта што, Каперфільд? Што ён робіць? нічога не бачна.

--Што там, здымкі ўжо пачаліся? Што крычаць?

--Вандалы! Остановитесь!

--Внимание! Просим всех разойтись! Все разойдитесь с площади!

кадр 44: вока вар'ята

КОЛЯ

Як у кіно, заповолена кінастужка: падпалкоўнік у натоўпе замаруджана дастае пісталет. З-за яго спіной стаіць Каця, прыціскаючы да сябе нешта адначасова падобнае да бластэру, меча Джэдая і дзіцячай цацкі. Дзяўчына заповолена засоўвае падпалкоўніку ў кішэню шпрыцамёт Калашнікава і націскае на пімпачку. У падпалкоўніка шклянеюць вочы, ён хапаецца за сэрца і дранцавее.

ПАЛКОЎНІК:

Да яго прабіраецца, жорстка рассоўваючы людзей, Палкоўнік, хапае яго падпахі.

--Держись, сынок. Своих не бросаем!

ПАДПАЛКОЎНІК:

Чорная тайота з мігалкай імчыцца па пустым праспекце Незалежнасці. У машыне з таніраваным шклом паміж двума людзьмі ў чорным гойдаецца на заднім сядзенні цела падпалкоўніка. Яно ўздымае галаву і расплюшчвае адно вока... Тайота пачынае віхляць то ўправа, то ўлева цераз дзве паласы, потым уразаецца на ўсёй хуткасці у вітрыну ГУМа.

Кадр 45: белая экспазіцыя у вітрыне

Палкоўнік з белым тварам ляжыць, раскінушы рукі, у вітрыне, над ім навісае напauзбіты машынай манекен у белым пер'евым боа і з вэлюмам нявесты на лысай пластыкавай галаве. Палкоўнік нясмела яму ўсьміхаецца і павольна хрэсіцца. Потым заплюшчвае вочы і твар яго становіцца ўрачыстым.

ПАЛКОЎНІК:

Ён на нябесах. Анёлы ў дарагіх чорных строях вядуць яго па бясконцых калідорах з чырвонымі дарожкамі. Яркае белае святло рэжа вочы. Вось самая галоўная дубовая дзвер, за якой можна задаць усе пытанні і атрымаць самую галоўную ўзнагароду. Палкоўнік застаецца адзін у агромістым памяшканні з жаўтаватымі сцянамі, столлю і падлогай. Сцены уздымаюцца і ападаюць, амаль дыхаюць, яны мяккія, быццам зроблены з цеста. Наперадзе варушыцца нешта агромістае і

жывое. Яно карычнева-зяленаватага колеру, з бугрыстай скурай і каламутна жоўтымі вачыма. Палкоўнік стаіць са свечкай перад жабай вялічынёй з помнік Леніну на трыбуне.

- Господи, это Ты!

кадр 46

Жаба моргае ўсімі чатырма вейкамі і ўсёй махінай скочыць уперад. Сцены і столь пачынаюць апаўзаць і аплываць. Палкоўнік ляжыць, прыціснуты тоннай мягкага цеста. Над ім далёка ўвышыні пульсуе жабін кадык. Абыякавая жабіна пыса робіцца падобнай да гамбургера, гамбургер пільна ўзіраецца ў палкоўнікаў твар і рыдае.

КОЛЯ:

Коля, так і не зняўшы касцюм гамбургера, шпарка крочыць уздоўж праспекту Незалежнасці, часам пераходзіць на бег. Ён задыхаецца і вые. Яму мроіцца, што за ім наладжана пагоня. Падарваная свядомасць малюе ланцуг пераследнікаў, якія рушаць па пустым праспекце, быццам зышлі з сярэднявечнай выявы пра танец Смерці.

Кадр 47: узрэзаная падушка з пер'ем

У галаве макабрычнага карнавала Элаіза Маркаўна ў хатнім халаце, за ёй танчаць, узяўшыся за рукі, дэкан і выкладчыца, далей у дзве чаргі рытмічна шпацыруюць людзі ў стракатай форме, кожны трымае, як букет кветак, па гумовай дубінцы. Далей цягнецца легіён іншапланецянаў у шэрых мешкаватых касцюмах, некаторыя прыціскаюць да грудзей акварыюмы з рыбкамі. А за імі -- самае жахлівае, што бачыць патыліцай Коля – настолькі жахлівае, што ён бяжыць, задыхаецца і вые. Помнік Леніну на трыбуне злез з трыбуны і рушыць чыгунным Камандорам па праспекце, на шыі яго вясіць вялізарны слоік, у якім плаваюць ці то саленыя агуркі, ці то чыйсьці мозг. З кожнага вакна кожнага будынку выглядае, каб убачыць

парад, на цікаўнаму менчуку – толькі Коля ведае, што яны не жывыя, яны ўсе даўно ужо расстраляныя.

Кадр 48: Неба над паркам, суплёт галінаў голых дрэваў

КАЦЯ:

Ля Цырку Колю даганяюць Каця і стары Уладлен з двухколавым вазком. Яны здымаюць з хлопца яго паралонавае адзенне, саджаюць у вазок, накрываюць паліто і вязуць дадому.

6. ЭПІЛОГ. ПЕРШЫ ДОБРЫ СОН КОЛІ ГЕРАСІМАВА

КОЛЯ:

Коля ляжыць на падушцы і глядзіць у столу. Каля яго спіць Каця. А Колю на столі нібыта паказваюць фільм, дзе ён – галоўны герой.

Галоўны герой Коля выбягае з пад'езду – тыповы двор сярод шматпавярховікаў, надвор'е каля нуля. Ён заходзіць у арку – яна распісаная зверху да нізу яркімі фарбамі графіці. Мантажная склейка. Коля перад будынкам з надпісам “Ваенкамат ленінскага району”. Над уваходам расцяжка з надпісам “Добрага ўсім дня!” Ідзе па калідоры, уваходзіць у пакой. Гэта офіс, за кампутарамі сядзяць

некалькі чалавек, Колю насустрач выходзіць чалавек у афіцэрскай форме, паціскае яму руку.

АФЦЭР: Мікалай Герасімаў, дзякуй, што не спазніліся. Сядайце, калі ласка, – паказвае на мягкую канапу. -- Кавы, гарбаты? Мы апрацавалі мэйл з вашымі пажаданнямі. Вы будзеце служыць вось па гэтым адрасе з правам на адпачынак і бальнічны. Пытанні?

КОЛЯ *матляе галавой*: Няма, – і ідзе з нейкай паперкай да выхаду.

Мантажная склейка. Над уваходам у гатэль “Кэмпінскі” – надпіс: “Мінскі гарадскі хоспіс”. Коля ўздыхае, адчыняе дзверы ў хоспіс і адпраўляецца на альтэрнатыўную службу.

АМАПАВЕЦ і ЗОМБІ-АМАПАВЕЦ (разам):

А на праспекце міма хоспісу ідзе карнавальная працэсія, у якой танчаць мінчукі і госці сталіцы. У хвасце шпацыруе зводны аркестр міліцыянтаў і амапацаў. Даносзяца бадзёрыя гукі барабана палкоўніка мінскай міліцыі і трамбона, на якім нядаўна навучыўся граць участковы міліцыянт.

Мінск, зіма, 2015